

Memento mori

Nicu Hăloiu

Memento mori

Lumea ce mai crede-n vise și-n fantasma fericirii,
rătăcită în visarea unui zbor spre absolut,
moare lent pe un altar închinat chiar nemuririi,
îndurând cu greu durerea unui drum complet pierdut!

Căci sunt singuri indivizii oricât de mulți la un loc,
se holbează-adânc la cerul ce-i privește printre stele,
prometeice ființe cercând din cer să fure foc,
dar picând apoi pedepsei de-a muri în cazne grele!

Toate pier că-s pieritoare, oricât avea-vor măreție,
drumul noilor golgote-i presărat cu bolovani,
toți au măști dorind să pară ce nu vor putea să fie
fabricanți de vorbe goale, doar cadavre la hultani!

Ai văzut statui-nălțate cu măreți de-odinioară?
unde sunt acum aceștia? niște nume pe morminte,
morți umbrind adâncul vremii cu gloria ce va să moară
ce se scaldă-n ceața vieții, nici rece dar nici fierbinte!

Nu judec a lumii fală și-a ei vise de mărire,
facă ce-o vrea ea cu sine și cu-ale sale-nchipuiri,
că oricum se moare-n vremea viselor de nemurire,
și-oricum moare-a lumii fală pe un drum fără martiri!

Totu-i formă, doar fațadă, vopsea strălucind pe gard,
La ce bun atâta zbucium pentru fală și renume,
Când dincolo se gard se-aud răgete de leopard
Și oricum veni-va clipa când va pieri întreaga lume?